

Entrevista a Joan Granados

Un home satisfet

Joan Granados (Barcelona, 1934), director general de la Corporació Catalana de Ràdio i televisió.

Joan Granados, vuit anys en el càrrec de director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per tant, cap suprem de TV3, Catalunya Ràdio, Catalunya música i Ràdio Associació. Vuit anys de passar la maroma amb l'oposició d'un públic exigent.

En el seu últim passeig per la maroma ha hagut de justificar per què Televisió de Catalunya aquest any no complirà la seva promesa d'autofinançar-se. 4.000 milions menys de publicitat són les raons que ha donat.

Joan Granados té el seu discurs perfectament estructurat: la irrupció de les privades, la guerra del Golf... Cap crisi a la vista, segons el director general, només readaptació als nous temps. Granados afegeix perquè no hi hagi cap esquerda possible, que Televisió de Catalunya, com a única televisió en català, ha de ser una televisió pública amb uns condicionants clars: ha de ser competitiva.

Joan Granados es pensa molt les res-

postes, com qui es vol assegurar que no li quedarà res al tinter i que no es tacarà les mans de tinta.

—*Un dels èxits dels inicis de TV3 van ser els seus informatius. Van ser renovadors en un moment en què TVE els feia anacrònics. Ara, quan tothom s'ha posat al dia, ¿vol dir que TV3 no ha perdut el seu pedigree de bons informatius?*

—Això no és cert. El *Telenotícies vespre* està en punta d'audiència. A més dels èxits dels informatius de cada dia s'hi ha de sumar el de programes com *30 minuts* i *Actual*, que tenen molta acceptació. Estar en punta en tres o quatre programes informatius no es valora prou perquè aquest tipus d'espais no són per a majories.

A més, Televisió de Catalunya és la televisió que dona més informació esportiva.

—*Suposo que dels programes també deu estar satisfet.*

—El desig de guanyar audiència, la competència, no ens pot fer perdre de vista el caire de televisió pública que tenim. Durant l'any passat, *La vida en un xip* i la *Granja* van ser líders d'audiència tots els divendres de l'any. Enguany TVE ha posat en la graella de programació a l'hora del *Xip* l'*Un, dos, tres* i de moment s'ha situat el primer de les nits del divendres. Nosaltres continuem tan satisfets perquè nosaltres no farem mai un programa com *Un, dos, tres*, perquè pensem que aquesta no és la feina d'una televisió pública. Nosaltres fem programes com *Betes i films* —que vam ser els primers—, com *Amor a primera vista*, o com *La fi del segle*, però fins aquí hem arribat i ja està bé.

—*¿I amb això què vol dir?*

—Vull dir que ja està bé de jugar. Hem de fer una televisió divertida i inclús una mica frívola. Però crec que els límits van per aquí.

—*¿L'única arma secreta de TV3 és Joaquim M. Puyal?*

—TV3 no té cap arma secreta. En Joaquim M. Puyal segurament és el millor comunicador que té en aquests moments l'estat espanyol. I nosaltres tenim la sort, com passa amb altres persones que hi ha a la casa, que ens hem trobat quan ens havíem de trobar. En un lloc on hi havia una tasca a fer per la cultura, per la llengua.

—*¿La fidelitat d'aquesta gent a la casa és cara?*

—Vivim en una economia de mercat. S'ha obert el mercat i això vol dir que

els professionals tenen més oportunitats que abans. Això és tot.

—*¿Quina és la barrera infranquejable de TV3?*

—Televisió de Catalunya porta un llast important. Aquest llast és que el 25% de la població de Catalunya de més de 14

"Nosaltres no farem mai un programa com 'Un, dos, tres' perquè pensem que no és la nostra feina"

anys no miren mai TV3.

—*¿Aquest tant per cent és inamovible?*

—Quan vam començar hi havia un 35% que ha anat baixant fins arribar a aquest 25, que són gent de parla castellana que per comoditat mira televisió en espanyol. Ara, això no vol dir que aquest tant per cent de gent no entengui el català, sinó que no se senten còmodes en aquesta llengua. Fins ara s'ha fet bastant camí, ara superar aquesta barrera és

"El 25% de la població de Catalunya de més de 14 anys no miren mai TV3"

més difícil, però arribarà un moment ideal on la gent el que triarà seran els programes.

—*¿Els catalans també trien TV3 per la llengua?*

—No. Aquesta és la diferència. Quan jo arribo a casa meua i resulta que la

pel·lícula que fa TVE és la més bona em trobo la família mirant TVE. Això és absolutament normal. És així a casa meua i a totes les cases.

—*¿La unió de les televisions autonòmiques ha resultat un bon negoci?*

—Tots els socis n'estem molt satisfets. Tenim el futbol per a bastants anys i tots junts hem pogut fer compres multimilionàries de pel·lícules que sols no hauríem pogut fer mai. Gràcies a això no estem disminuïts enfront de RTVE i les televisions privades.

Nosaltres el tema del futbol el vam oferir a Luis Solana, que aleshores era director general de TVE. Sembla que no li agradava gaire, i va considerar que no valia la pena, que el futbol era massa car. Ara el voldrien tenir, però ara el tenim nosaltres per a vuit anys.

—*¿S'entén millor amb Jordi Garcia Candau que amb Luis Solana?*

—Jo em vaig entendre bé amb Pilar Miró. Amb el senyor Solana, no vaig saber interpretar mai el significat del seu somriure. No se sabia mai quan deia que sí o quan deia que no.

Amb el senyor Garcia Candau hi ha un avantatge, que parlem la mateixa llengua. Un dia ens vam trobar els dos directors de TVE i TV3 i els dos directors generals i tots quatre parlàvem en català i la reunió es va fer en català. Això, que sembla que no té importància, en té molta, perquè Garcia Candau té un pragmatisme que se sembla molt al nostre. Jo el considero un bon director general, encara que amb això no vull dir que estigui d'acord amb els seus posicionaments.

—*Malgrat l'entesa amb TVE hi ha encara molts temes pendents.*

—Ara només ens separa una cosa. RTVE té la retransmissió dels Jocs Olímpics i nosaltres, encara que els produïm junts, no els tenim. Si a l'hora de la veritat Televisió de Catalunya no pot donar en directe els Jocs, per a mi serà una vergonya. Em sentiré estafat perquè m'ho va prometre el senyor Solana, que era un director general, i d'això n'és conscient el senyor Abad, del COOB. En el moment en què RTVE i la UER (Unió Europea de Radiodifusió) van fer el tracte, una de les condicions de paraula va ser que nosaltres retransmetríem els Jocs. En aquest moment estic a l'espera de la decisió d'en Jordi Garcia Candau. Jo confio que el final anirà per bon camí.

—*¿L'entrada de TV3 a la UER continua vetada per TVE?*

—Continua igual. Nosaltres rebem el

servei de notícies de la UER a través de RTVE, però, d'altra banda, hi ha una llei de tercers canals que s'hauria de derogar perquè no serveix de res. Aquesta llei preveu que es dicti un real decret perquè nosaltres puguem entrar a les organitzacions internacionals. Aquesta llei fa set o vuit anys que existeix i encara a hores d'ara no s'ha fet res. De totes maneres, millor derogar-la, perquè només va ser creada per a tronitzar TVE per sobre de les televisions autonòmiques.

—*¿Per què el futbol es passa ara pel Canal 33?*

—Perquè està donant uns resultats extraordinaris. La gent considerava que el Canal 33 era un canal molt cultural. Ara hi fem el futbol i els esports i la suma de tots dos canals ens dona molta més audiència que abans. En l'últim partit Barça-Madrid, un 56% de l'audiència de Catalunya mirava el Canal 33.

—*¿Quan es veurà el Canal 33 al País Valencià?*

—Això no és feina meua. Vostè sap que TV3 es veu al País Valencià perquè hi ha una institució que és Acció Cultural del País Valencià que ho ha fet possible. Aquesta és una qüestió que a mi no em preocupa en aquest moment. Ara si vostè em pregunta si estariem contents que el Canal 33 es pogués veure al País Valencià, jo li respondré que per què no. La nova legislació europea preveu la liberalització dels espais televisius. La línia de futur està més en la permissivitat que en l'esperit de crear fronteres.

—*Un directiu de TV3 comentava que quan aquest canal emetia el Barça, les xifres d'audiència de TV3 es disparaven al País Valencià per sobre de Canal 9*

—Jo no en tinc constància. No tinc dades d'audiència del País Valencià.

—*La Generalitat valenciana sí que té un estudi en què es veu que l'audiència de TV3 continua sent important. Això sembla, però, que a TV3 no la preocupa. Sovint sembla que per aquesta televisió és més important Sevilla que València.*

—Home, això que Sevilla és més important que València no és veritat. Les notícies de València surten molt en els nostres informatius, sobretot quan passen coses importants, com els recents aiguats.

—*Però a València passen més coses que els aiguats. De les patrulles de veïns*

de la Malva-rosa en va parlar abans TVE que TV3.

—A mi més una mica difícil entrar en aquest nivell de valoracions. A València i a Palma hi ha corresponsal. Penso que tenim una presència suficient.

—*Amb Catalunya Ràdio passa el mateix. Ara s'escolta a València, però sembla que els que fan la ràdio ho ignorin.*

—Jo no sabia que al País Valencià s'escoltava Catalunya Ràdio fins que m'ho van dir. Quan ho vaig saber vaig estar-ne content. Però a part d'això hi ha els pressupostos. Que ens escoltin no vol dir que nosaltres fem una ràdio i una televisió per a aquell país, sobretot la fem per al Principat.

Telèfon roig

El telèfon sona, la conversa plena de gràfiques on TVC guanya es talla. Joan Granados s'aixeca decidit i va cap a la seva taula, on hi ha dos aparells telefònics d'estil clàssic: un de roig i l'altre de color ivori. El director general agafa el roig. El diàleg sembla precís i concret. Enmig, de la conversa una frase indicativa: "Sí, president". La línia directa està assegurada. El roig de les informacions calentes no és només privilegi de Bush i Gorbaxov.

—*També s'ha parlat de fer una desconexió informativa amb Mallorca.*

—Això és un projecte que tenim. Nosaltres creiem que per a Mallorca s'hauria de signar un conveni amb l'ens que tenen ells per a crear una futura televisió. Si ells no volguessin fer informatius, aprofitarien els nostres.

—*¿Com a ex-director general del Llibre està satisfet de la programació de llibres de la Televisió de Catalunya?*

—No, no n'estic satisfet del tot. Televisió de Catalunya va fer un programa molt important sobre llibres que costava molts diners, però que no era tan rendible culturalment com hauria de ser un programa d'aquesta mena. Ara, fem un programa sobre llibres, però hem arribat a la conclusió que és molt difícil, que no surt mai el que tu voldries. A França les llibreries sempre estan plenes de gent i a Catalunya és molt difícil trobar-ne una plena. Això

no vol dir que la nostra preocupació per la cultura no existeixi, tot el contrari, la tenim sempre present. Normalment, en aquest terreny triomfem molt més quan la cultura va barrejada amb el divertiment que quan volem fer un programa només de llibres o d'art.

—*Se'l veu satisfet.*

—Porto quasi vuit anys de director general i són molts anys. Aquesta ha estat una de les feines que he fet amb més il·lusió de la meua vida. Evidentment l'aportació que s'ha fet des de TVC per la normalització del català i dels signes d'identitat del país ha estat notable. La tasca que jo he fet es limita a haver triat la gent que fan cada dia aquest projecte possible i que són extraordinaris.

—*Sembla que s'estigui acomiadant, jo, en canvi, li volia preguntar si vostè era incombustible en el càrrec.*

—Si em pregunta això d'incombustible, com a mínim reconeix que estic caminant constantment sobre brases de foc, que potser, fins i tot, faig una mica de pudor de socarrim... Respecte a si m'estic acomiadant o no, el que puc dir és que cada vegada que s'acaba una legislatura —i ara se n'està acabant una— un càrrec com el meu s'ha de posar a disposició i la paraula la té qui mana, que és el govern.

—*El rector Nadal Batlle deia en una entrevista que "TV3 és l'instrument més fort i subtil d'espanyolització"*

—Ell segurament té raó, des del seu punt de vista. Crec que la televisió no pot anar més enllà del país. Per avançar s'ha de fer amb pragmatisme, per tant cal caminar una o dues passes més endavant intentant arrossegar la societat. El que diu aquest senyor forma part d'una entelèquia. Es pot escriure un llibre per a un ciutadà, però nosaltres l'escrivim per a sis milions.

—*¿Podria ser per a deu?*

—Nosaltres la fem per a sis i la poden mirar deu.

—*Una última pregunta ¿Com definiria Joan Granados a Joan Granados?*

—*¿Ara, sí que m'has fotut!*

—*Pot no respondre.*

—Sí, sí. Com una persona que ha passat per molts càrrecs importants amb la sensació personal d'haver-se de posar de puntes per arribar-hi.

Assumpció Maresma